

Памтите ли да је немачки амбасадор у Београду 2. октобра 2009. године изјавио да је питање српског признања албанске државе на Косову и Метохији, као услов за приступање Европској унији, само “неутемељена хипотеза неког експерта”?

Недавна посета немачке канцеларке Ангеле Меркел Београду, дипломатски лоше припремљена или не, била је опаљење европског пиштоља са зида у последњем чину европске драме Србије о Косову и Метохији. Тај пиштољ у Бриселу јасно су видели сви још у првом чину, иако су његово постојање главни протагонисти српске политике, показало се свесно, игнорисали.

Дакле, лоше постављен театар политичког апсурда звани “и Европа и Косово” председника Бориса Тадића остао је и без европског и без српског аплауза. После опаљења, у Србији је завладао мук. Европска унија је са високог положаја немачког канцелара Србији поручила оно што сви већ годинама знају, а пред чим је званични Београд све до овог лета забијао главу у песак. Србија никада неће стићи у Брисел, ако се не повуче са севера Косова, не призна албанску царину и на крају албанску НАТО државу на територији своје јужне покрајине.

Али, какво то друштво (не)очекује Србију у Европској унији? Мало људи памти изјаву Волфрама Маса, амбасадора Немачке у Београду, дату 2. октобра 2009. године, баш као што их мало данас памти да је ЕУ на почетку својим партнерима из власти у Београду обећавала да ће питање европских интеграција и решавање питања Косова и Метохије бити потпуно одвојена, независна политичка питања.

Елем, Мас је пре две године дословно изјавио да је питање српског признања албанске државе на Косову и Метохији, као услов за приступање Европској унији, само “неутемељена хипотеза неког експерта”. “Чуо сам то и био врло изненађен. Не видим

никакву основу за такве претпоставке”, рекао је тада Мас.

Нескривена политичка лаж је легитимно средство политике ЕУ према Србији. То уопште не би угрожавало државу у великој мери, да проевропска српска власт у Београду преко медија не индоктринира своје грађане, уверавајући их у непостојећу истинитост европских лажи. Грађани Србије, тако, трпе двоструки притисак европске политике лажи, које су глазура политике уцена.

Видело се то управо 2009. године, када је Карл Билт, министар спољних послова Шведске, изјавио отворено да ће критеријуми за улазак Србије у ЕУ бити добросуседски односи, конструктиван и прагматичан став у вези с Косовом. Из владе Србије стигао је тада експресан деманти. Београд је пред својим грађанима одглумио врхунско европско задовољство.

“За ЕУ као целину, Косово није суверена држава и зато они не могу од Србије да траже нешто око чега ни сами нису јединствени. Друго, конструктиван и прагматичан приступ у решавању статуса Косова значи учествовање у преговорима, сарадњу са Еулексом... А све то Србија већ ради. Дакле, изјава Карла Билта није ништа ново и она не значи да је признање Косова услов уласка Србије у ЕУ”, изјавила је тада Тања Мишчевић, бивша шефица Канцеларије владе Србије за придружење ЕУ, иако је добро знала да политика ЕУ незадрживо иде управо ка обелодањивању таквог услова.

Српска политика, која се плочећи ка Бриселу насукала на немачку стену, понаша се по правилу предизборно, а не државнички. Она технику опстанка на власти, увек уз асистенцију Брисела, у акционом плану деловања држи у центру, а национални интерес на маргини. Њена европска амбиција сведена је на испуњавање спољнополитичких услова Брисела и Вашингтона, а не на модернизацију земље и снажење економије, па и одбрамбене моћи.

Осим тога, српска политика свој “европски пут” упражњава ван историјског контекста Европе. Када је ван изборног циклуса, она своје грађане уверава у европску политичку лаж као фаталитет српског националног интереса, пренебрегавајући чињеницу да политика Берлина према Београду још дуго неће бити иста као према Загребу или Косову. Баш као што ни турска политика, ма колико била послуживана уз ратлук и кафу, никада неће бити иста према Београду као према муслиманима у БиХ или Албанцима.

Европска унија неће позлатити пасивизовану судбину Србије. Србија има будућност у Европи, али кључна компонента те политике јесте однос Европске уније и Русије. Баш као што је кључна компонента хрватске политике статус Берлина унутар ЕУ.

Док то Београд не схвати, српски политичари ће глумити изненађење пред Ангелом Меркел, а српски грађани и држава ће глумити кандидата за чланство у ЕУ. Европска Унија неће глумити у том српском филму. Она ће режирати и уместо пиштоља с почетка текста, у последњем чину европске драме Србије на крају може да опали и неки знатно већи калибар. Знамо то из 1914. и 1941. године, зар не? Ако се пак не сећате бајатих изјава немачког амбасадора, то ко су били окупатори Србије из светских ратова, сигурно знате! Или мислите да то у савременој политици уопште није важно...

Аутор: Бранко Жујовић

(Глас Русије)